

3.6 Het hof stelt vast dat uit het vonnis van de rechtbank Amsterdam van 4 maart 2009 blijkt dat Hofs c.s. zich in die eerdere procedure niet slechts beriepen op dwaling, maar ook op toerekenbaar tekortschieten (=wanprestatie) van ING, doordat ING haar zorgplicht tegenover Hofs c.s. zou hebben verzaakt. Beide grondslagen van de vorderingen van Hofs c.s. zijn in die procedure beoordeeld en verworpen. De uitspraken hebben gezag van gewijsde verkregen en binden partijen, zoals ING terecht heeft aangevoerd. De beweerdelijke tekortkomingen van ING, voor zover zij in die procedure aan de orde zijn geweest, kunnen derhalve niet nogmaals aan de rechter worden voorgelegd.

3.7 Op grond van art. 3:310 lid 1 BW geldt voor de vorderingen van Hofs c.s. tot schadevergoeding een verjaringstermijn van vijf jaar vanaf het moment dat Hofs c.s. zowel met de schade als met de daarvoor aansprakelijke persoon bekend zijn geworden. Hofs c.s. erkennen (akte van 21 augustus 2013 sub 2) dat de door hen aan hun eerste vordering ten grondslag gelegde onrechtmatige daden allemaal zien op de periode van de totstandkoming van de kredietovereenkomst in de jaren 2002 en 2003 of kort daarna, maar stellen dat zij in die jaren veelal nog niet ten volle bekend waren met de door ING begane onrechtmatige daden en de schade die daardoor voor hen zou ontstaan. Hofs c.s. maken daarbij echter niet duidelijk wanneer zij daarmee dan wel bekend zijn geraakt. Zij stellen alleen dat zij op 1 maart 2005 in het bezit kwamen van de door hen op 3 september 2002 getekende acceptatiekopie en toen pas volledig inzicht kregen in de foutieve handelwijze van ING inzake de inhoud van de kredietovereenkomst en de hypotheekakte. Het hof leidt hieruit af dat Hofs c.s. in ieder geval toen volledig bekend waren met het door hen gewraakte handelen van ING. Het moet ervoor worden gehouden dat Hofs c.s. verder bekend waren met de schade die daardoor was ontstaan. In elk geval vanaf dat moment waren zij dus in staat een rechtsvordering tot vergoeding van deze schade in te stellen. Dat de wettelijke schuldsaneringsregeling op hen van toepassing was, doet daaraan niet af. De verjaringstermijn is wat dit betreft dus in elk geval toen gaan lopen. De vorderingen II tot en met VI zien op schade die in de periode tot 23 juli 2007 is ontstaan als uitoefening van hetzelfde gestelde onrechtmatig handelen. Voor zover al niet moet worden aangenomen dat Hofs c.s. eerder konden verwachten dat zij deze schade zouden lijden, geldt in elk geval dat zij op laatstgenoemde datum met deze schade en de daarvoor aansprakelijke persoon bekend waren, zodat de verjaringstermijn ten aanzien van deze vorderingen in elk geval toen is gaan lopen.

3.8 De verjaring van een vordering tot nakoming van een verbintenis, te weten in dit geval een verbintenis tot vergoeding van schade, kan worden gestuit door een schriftelijke aanmaning of door een schriftelijke mededeling waarin de schuldeiser zich ondubbelzinnig zijn recht op nakoming voorbehoudt, zo is bepaald in art. 3:317 lid 1 BW. Het hof dient te beoordelen of de geschriften waarop Hofs c.s. zich in dit verband beroepen, zijn aan te merken als stuitingshandelingen.

3.9 In hun akte in eerste aanleg en in de memorie van grieven sub grief 12 verwijzen Hofs c.s. in dit verband naar een groot aantal brieven aan ING en haar advocaat. De meeste van deze brieven dateren van vóór de eerste procedure. In hun brieven maken Hofs c.s. ING een aantal verwijten en kondigen zij meermaals een civiele procedure aan. Die procedure wordt vervolgens ook aanhangig gemaakt. Het hof beschouwt de bedoelde brieven van Hofs c.s. dan ook als de opmaat voor de eerdere procedure. ING kon daaruit redelijkerwijs niet opmaken dat Hofs c.s. zich met die brieven rechten voorbehiielden die zij niet in de daaropvolgende procedure, maar wel in een jaren later aanhangig te maken tweede procedure geldend zouden maken. Dat geldt te meer omdat de verwijten die Hofs c.s. ING in de eerste procedure heeft gemaakt, in de onderhavige procedure opnieuw zijn opgevoerd als